

unde muzicienii români au obținut — în ambele cazuri — cel de al doilea premiu. Turneele de concerte ale formației au adus în consecință o firească confirmare a acestor rezultate prețioase; este vorba de turneele întreprinse în Spania, Belgia, Olanda, Italia, R.F. Germania, fiecare apariție fiind comentată de presa de specialitate în termeni deosebit de elogiosi: „se cîntă inteligent și este o plăcere să asculți cit de bună, de precisă, este vocea instrumentelor lor.“ „...cvartetul român trebuie ascultat cu multă atenție pentru gustul, echilibrul, frumusețea și omogenitatea sunetului“ notează în două rânduri, la sfîrșitul anului 1972, ziarul italian „Corriere della sera“. „Precizie, omogenitate și o fină calitate de a cînta enunamente cvartetistic“ „...o interpretare vibrantă...“ notează de asemenea, presa spaniolă. „Nivelul lor tehnic, inspirația și intențiile personale sînt reunite în mod armonios“ „...Mariana Sârbu, prima vioară, demonstrează o caldă muzicalitate, o sonoritate specială, o fină paletă coloristică; este un cvartet modern în accepțiunea modernă a cuvîntului, fără a se realiza vreo ruptură cu tradiția“ „...Cvartetul „Academica“ a demonstrat o favorabilă dispoziție pentru diferite stiluri componistice; ei fac muzică cu o căldură, cu o angajare egală“ notează presa olandeză. Acestor aprecieri și încă multor altora trebuie să le adăugăm o remarcă importantă în ce privește repertoriul formației. Deosebit de divers, orientat în mod egal către marile perioade ale evoluției genului de cvartet, repertoriul formației include creații aparținînd clasicismului muzical vienez și în mod special toate cvartetele lui Beethoven. Prezentarea acestora din urmă în cadrul stagiunii de concerte a conservatorului bucureștean, echivalează cu un veritabil act de cultură, pe care — de la Enescu încôace — nimeni nu a mai avut curajul să-l realizeze.

Acestora li se alătură pagini de excepție din creația lui Brahms, Schubert, Schumann, Wolf, Dvorak, Debussy, Ravel, Fauré, Franck, Bartok, Sostakovici, Enescu și multă muzică românească contemporană. Căci trebuie observat că — în importantă măsură — cultura instrumentală și de ansamblu datorează mult în cazul membrilor formației „Academica“, culturii stilurilor, orizontului muzical larg în care se plasează activitatea acestui admirabil grup de tineri muzicieni.

D. A.

Ciclul concertelor educative ale Conservatorului „Ciprian Porumbescu“

Conservatorul „Ciprian Porumbescu“ și-a unit forțele cu Radioteleviziunea pentru a organiza un ciclu de concerte educative. Realizat cu concursul Orchestrei simfonice a studenților și al unor elemente solistice selecționate de asemenea din rîndurile tineretului studențesc, ciclul acesta se desfășoară în cadrul amplu al Studioului de concerte din strada Nufierilor și beneficiază de largă popularizare pe care o oferă transmisiunea prin radio și televiziune. Iată o acțiune binevenită, care poate să aducă o

importantă contribuție la educarea muzicală a maselor largi ale tineretului și nu numai a acestora. Condiția succesului acțiunii este o îmbinare bine gîndită a textului de prezentare (nu prea savant, nu prea lung, nu prea detaliat pe plan istorico-biografic) cu execuția muzicală propriu-zisă (menținută la un cît mai ridicat nivel artistic).

Concertul la care am participat — dedicat în întregime creației lui Joseph Haydn — a ținut în bună măsură seama de acest imperativ. Comentariul lui Corneliu Rădulescu a fost concis, mereu la obiect, fără divagații de prisos, iar ilustrațiile „pe viu“, cu teme ale muzicii programate, au fost executate chiar de către orchestra prezentă pe podium. Este o cale care poate fi urmată cu succes și în viitoarele manifestări ale ciclului.

Orchestra studenților l-a avut în frunte pe Radu Zvorișteanu, excelentul concert-maestru al Orchestrei simfonice a Radioteleviziunii, un foarte abil și experimentat pedagog al colectivelor instrumentale de diferite dimensiuni. Rezultatele muncii de pregătire desfășurate de către studenți sub bagheta lui Radu Zvorișteanu au fost dintre cele mai încurajatoare. Atît în *Simfonia nr. 45 în fa diez minor „Despărțirea“*, cît și în *Simfonia nr. 104 în Re major „Cimpoiul“*, s-a cîntat cu multă suplețe și grație, într-o deplină omogenitate, realizîndu-se un antren, o energie, o vitalitate, care constituie elemente definitorii ale stilului haydnian. Dacă, pe alocuri, părțile lente au sunat mai puțin convingător ca forță de expresie melodică sau dacă, *Cimpoiul*, *Menuetul* a fost realizat într-un tempo excesiv de rapid, amintind mai degrabă de caracterul unui scherzo, acestea reprezintă obiecții minore față de reușita incontestabilă de ansamblu. Studenții s-au dovedit a dispune de o bună disciplină a cîntatului orchestral, ceea ce deschide perspectiva îmbucurătoare a asimilării lor fără dificultate în diferitele colective simfonice, după absolvirea studiilor.

În partea centrală a programului, tînăra Elena Mihalache, studentă a clasei profesorului Aurel Niculescu, a apărut ca solistă în *Concertul în Re major pentru violoncel și orchestră*. Dacă, și de data aceasta, orchestra a fost la înălțimea așteptărilor, iar Radu Zvorișteanu s-a confirmat ca un abil acompaniator, în schimb interpretarea părții solistice nu ne-a adus satisfacții deosebite. Elena Mihalache a apărut depășită de dificultățile tehnice ale lucrării, a fost în repetate rînduri alături de intonația corectă, tonul ei a sunat sărac, lipsit de forță și de vlagă. Se știe că pentru a corespunde exigențelor ridicate în fața violoncelului solist în acest concert, interpretul trebuie să dea impresia că totul este simplu și facil, deși în realitate se ridică probleme tehnice dintre cele mai complicate. După cite s-a părut, Elena Mihalache n-a fost pregătită să facă față acestor cerințe, lucru cu atît mai regretabil, cu cît concertul a fost radiodifuzat și televizat. De aici, este de tras cel puțin o învățătură pentru viitoarele manifestări ale ciclului: programarea în concerte care se bucură de o asemenea difuzare să fie definitivată numai după o riguroasă verificare prealabilă a nivelului artistic și tehnic al interpretării. Pentru ca scopul propagandistic și educativ al acestui ciclu să fie realizat,

este nevoie ca — evident în limitele posibile de atins de către învățăceii muzicii — demonstrația muzicală să fie cu adevărat convingătoare. Cunoscând marele rezervor de talente pe care-l întruchiează Conservatorul bucureștean, sîntem convinși că ștacheta exigenței poate fi menținută la un nivel cît mai înalt.

E. E.

„Foc la estradă”...

...se intitulează noul spectacol de revistă al secției de estradă „București” a Ansamblului artistic „Doina” al armatei.

„Foc la estradă” ne-a apărut, în general, ca un reușit spectacol al genului, mai ales sub raportul realizării partiturii muzicale semnată de Florentin Delmar și Ion Lăzărescu. Componenții formației sînt artiști amatori selecționați din rîndul militarilor în termen sau al activiștilor civili ai Caselor Armatei. Partitura muzicală — în cuprinsul căreia, pe lîngă melodii ale compozitorilor amintiți, am remarcat și alte lucrări aparținînd compozitorilor H. Mălineanu, G. Grigoriu, T. Popa, A. Winkler, V. Vasilache jr. — constituie partea cea mai realizată a spectacolului. Un merit pe planul interpretării revine dirijorului Ion Lăzărescu, muzician dotat cu o bogată experiență.

Libretul semnat de Paul Mihai Ionescu (cărui a aparține și punerea în scenă), lasă de dorit în ce privește calitatea literară a textului, veridicitatea în tratarea temelor de actualitate. Se impune o atentă perfecționare a textului, care printre altele își propune să abordeze probleme privind educația tineretului, biciuind unele năravuri ale acestuia. Neajunsurile textului libretului s-au răsfrînt asupra interpretării actricești (trio-ul comic, de altfel destul de reușit, alcătuit din Ligia Iordănescu — Ștefan Guță — George Niculescu) și vocal-muzicale a întregului spectacol.

Atît sub aspect vocal cît și coregrafic spectacolul prezintă inegalități evidente. Evoluția cîntăreților George Niculescu și Geta Ioniță, ne-a apărut atrăgătoare din punct de vedere scenic, cu voci bine conturate, cu certe înclinații către spectacolul de estradă, iar Doina Cărpiniș este posesoarea unui glas amplu, clar. Cele 4 perechi de dansatori, și-au însușit temeinic partitura coregrafică a lui Sandu Feyer, realizînd linii grațioase, sincrone și sugestive.

Cu toate limitele semnalate, „Foc la estradă” are certe însușiri, prezentîndu-se ca un spectacol antrenant, cu pagini muzicale bine realizate.

C. RASVAN

DIN ȚARĂ CLUJ:

Oratoriul „Samson” de Händel

În timpul relativ scurt de cînd dispune de un cor propriu, Filarmonica din Cluj este preocupată să-și lărgescă repertoriul cu lucrări vocal-simfonice, care au constituit în trecut rarități în stagiunile muzicale ale orașului. În cadrul acestei noi orientări s-a înscris programarea oratoriului pentru soliști, cor și orchestră, *Samson* de Händel, lucrare de ample proporții care a necesitat mobilizarea unui vast colectiv de interpreți. Răspunderea artistică a acestui concert și-a asumat-o profesorul Dorin Pop de la Conservatorul „George Dima”, un experimentat maestru al muzicii corale, animator al excelentului cor de cameră „Cappella Transylvanica” al Conservatorului clujean.

Inițiativa de a programa oratoriul *Samson* merită întreaga prețuire, căci în creația sa oratorială Händel se dovedește egal cu cei mai iluștri maeștri ai dramei muzicale. După cum subliniază pe drept cuvînt Romain Rolland, oratoriile händeliene sînt în primul rînd tragedii corale, în care masa coriștilor încarnează personajul principal al acțiunii, poporul. Temaiul *Samson*, eroul legendar al vechilor evrei, care izbîndește — datorită forței sale herculeane — în toate ciocnirile cu dușmanii filistenii, dar este trădat de iubita sa Dalila, privat de lumina ochilor și batjocorit, a dat naștere multor lucrări literar-dramatice, plastice și muzicale. Inspirîndu-se din poemul cu același titlu al englezului John Milton, Händel dă la iveală acest oratoriu în 1743, la vîrsta de 58 de ani, după ce realizase întreaga sa creație în domeniul operei, toate cele 18 concerturi grossi, două culegeri de concerte pentru orgă și orchestră și numeroase alte oratorii, printre care celebrul *Messias*. Avem deci de-a face, în *Samson*, cu o lucrare a deplinei maturități artistice, în care Händel valorifică întreaga sa experiență pentru a crea momente de zguduitoare intensitate dramatică (prăbușirea templului din Gaza,

